Strödda dikter och sånger

2006-2018

av

Lars Larsen

Del 2

2018

Sommaren 2006

Det finns ingenting att skriva kvar,
Hör du det, lille poet.
Allting har skrivits,
Finns ingenting nytt,
Som inte har klottrats förut.
Bara en dikt finns kvar
Och den dikten det är
Den dikt som du lever just nu.

* * *

först den dagen
då lärkan har lagat sig ett helikopter
av tre av grässtrån sammanlänkade sländor
för att hon tröttnat på att flyga själv;
först den dagen kan jag tro
att människans motoriska åkfordon
är något annat än ett äktenskap
mellan hennes odysseanska reshybris
och hennes bekvämlighetsberoende,
degenererade kropps förlust
av sin ursprungliga, kroppsstolta, vilda
lärklivskraft

* * *

ja ska skriv en viseprutt
där allt bara får komma
utan nån logik och utan någon
byggnadsspik
det hoppar opp ett troll i örat
och han skall få blomma
som en liten maskrosspik i asfaltmosaik

och hopp! en liten bastupropp
in i mitt heta öra
och Nej!
jag kastar vatten på min bastuspis
och vips!
hoppar trollet ut och spikar
proppen på sin stortå
rumpan upp och spiken ner
och allting upp och ner

vi ska ta och koka dig och alla dina griller
koka hålet ut ur rumpan din
och spika den med dig
fast i alla dessa jävla tankemassfabriker
som ej nånsin vågar ragga rost
nej vi ska ragga dig och rosta dig
så att du hostar rost och rostar host
och postar host åt moster ost
och ha-ha-haaaaa
med liten spindelpinne skall vi lirka dig på tårna
och tusen apors härar skall spela på ditt hår
och hissa upp en tand ur munnen din med längsta
hårstrået
och plocka alla hårlöss, tandlöss, möss och annat
söss
dem pumpar vi till stora troll
som hoppar opp i örat
och de får blomma,
maskrosspik i asfaltmosaik

* * *

om det finns en mur emellan oss, min vän
så är den muren ej vår olikhet
så är den ej att jag är pessimist och du är optimist,
jag kritiker och du en troende
jag grubblarfilosof och du en enkel själ

den muren mellan oss, min vän, det är
vår rädsla för att skapa plats i oss åt det
som inte är en själv
vår rädsla för varandras människa, apa, katt,
ödla, fisk, snigel och spindel,
varje fas i varandras evolution

jag har ofta gråtit när jag kramat träd
bara för att trädet så starkt bara var ett träd
och så starkt bara lät mig vara en människa

om det finns en mur emellan oss, min vän,
så är den muren vår likhet
vår likhet i vår rädsla för vår olikhet

den muren är vår rädsla för vår ensamhet i kosmos
vår tomhet, vår egen obönhörliga
mysteriösitet och originalitet

ja den muren är ytterst vår rädsla för oss själva
vårt eget väsens stora Intetsdjup
den tomhet som allena kan ge plats
åt en annan människa i vår själ

i vår rädsla för varandras olikhet
kan vi lämna varann och leta efter
mera likasinnade vänner
men ytterst är varje människa en främling för oss
i sin gåtfulla mysteriösitet
och ju större likhet med oss själva vi letar efter hos
våra vänner
desto tjockare är den rädslans mur som skiljer oss
från dem

erotik är ytterst inte att förenas
men att våga skiljas och förtvåas
den celldelning som är all evolutions förutsättning

den djupaste vänskapen är ej att dela varandras
kärlek
djupast är vänskap när man vågar dela varandras
ensamhet

* * *

honung ner i maskineriet –
ut kommer olja på spruckna läppen

myspys ner i biskopsstifteriet –
ut kommer glidmedel på blygdläppen

människa ner i människeriet –
ut kommer Göran Perssons skrattsalva
på blödande samhällsläppen

* * *

hör du jantelagen susa, unge okände poet
gamle runebergska julklappsrimmare
hör du jantelagen susa genom skogens träd
dallerhälsa ömt, försiktigt på varannan gren

se, det är den litterära
andedräkten kära
som från gaggiga förlagsfaffors stövlar utgår
trampa på ett grässtrå här
vattna på ett grässtrå där
och andas denna gamla gubbeluften

och, se:
detta är det stövlebottenmönster de bär:
”tro inte att du är nåt
om du inte får en plats på våra trånga hjärnors grill
för våra hjärnor grillar bara korv vi känner till
eller som vi kanske tror kan smaka gott

bara vuxna, tack!
inte barnasnack!
allt får bara finnas i sitt eget trånga fack!
för vårt eget inre barn ju sitter
bakom elitistiskt gitter
redan sedan många år, emedan
alla ser ju stint på oss,
skulle skratta örat loss
om vi låter omogna och barnsliga
eller rentav runebergsaktiga!
inte rimma
ingen barnaromantiskt sagotimma
för det är ju inte populärt i Svenska Akademien
att helt vanligt folk ska fatta
”nej, bonde, återupptag du nu bara lien!”
och allra minst ska elitens egna inre barn få skratta”

så ljöd stövlebottenmönstret
och nu tvingas min dikt stiga upp från den ljuva vilan
i barnets säng
för att gå och bli jämförd som porrstjärnor på
litteraturkapitalismens marknadsäng

och hoppas att jag också får mitt namn inskrivet i
livets bok

* * *

dessa fragmentariska barkkontinenter
som klättrar uppför tallens stam
som klättrade min värld uppför din
mer än bark kan mitt hjärta aldrig bli för ditt
och aldrig skall människan kunna gräva sig ner
i sin egen kontinentalplattas barkiga stoff
mer än några hundra meter
då jag inte kan klättra ner till dig
skall jag fortsätta klättra med dig
uppför dig
lyssnande, skyddande bark

* * *

den dagen
då mina tårar blev drickbara
i värmen från dina ögons hetta
– mina tårar strömmade över mig som från skyar
av förångat havsvatten –

den dagen
– det är ingen hemlighet –
rullade jag ihop havets yta till en stor, öm näve
och denna stora havsnäve slöt jag
kring solens starkaste stråle
och runkade av den
så att den slungade världshaven
förångade, förklarade
in i ditt hjärtas droppe

ditt hjärtas lilla salta droppe

som från spermieskyar kom de, som från
mina egna skyars eko
havet som förlorar sig i droppen

sedan dess har jag alltid använt solen
som mina tårars sugrör
och tårarnas varierande mängd däri
har alltid varit nyanserna i den världshavsmelodi
jag blåst för dig
på denna solstrålarnas sugrörspanflöjt

dricka min sorg
som solen dricker löven
till deras höstluftsrena, klara färgskimmer

* * *

inte alltid har livet mening
då vill vi ibland läsa mening in
i saker och ting
men en mening måste inte ha
adjektiv, adverb, objekt och attribut
även ”livet är” är en fullständig mening
men en sådan mening kan inte läsas in i saker och
ting
den kan bara läsas ut

först när ditt hjärtas tomhetstörst
drivit ditt barnasinnes konstnär
att slicka i sig all den färg
den målat på världen –

först när världspappret bara kvarstår
vitt och ordlöst inför dina ögon

först när du inte är tvungen att måla mer
utan kan vila i det vita och tomma

först då blir ditt målande ett val
och ej ett fängelse
och din själsfärgs hand på lövens färg
är inte mer så betvingande
den släpper det kvävande kramptaget
och ser att den är sin egen, skilt från löven
sin egen lilla verklighet

när världspappret får vara vitt
och inte redan överklottrat
då är det mycket lättare att måla

och då är jag plötsligt inte längre
ett 24-timmars målarproffs

utan en liten barnasinneskonstnär
med målandet som hobby bland andra

pigg och levande, fri att välja dagens färg
på ett rent och vitt världspapper
går jag till mitt målande var dag
och går trött och nöjd vid dagens slut

till vila i det vita och tomma

Hösten 2006

Gräset böjer sig upp kring trädet.

Vinden böjer sig upp kring berget.

Rymden böjer sig upp kring barnet.

En moders bekännelse

Jag byggde ett Fort
för att värna mig mot intigheten.
Men jag kunde inte värna mig mot mitt barn.
Och Fortet brast av Saktet.

* * *

Vart sjunde hårstrå på människans huvud
har en toaspindels spädbarn
gråtit ikapp de andra

Var tredje blick från människans öga
har en fladdermusunge under taket
förblindat ikapp de andra

Vart fyrtionde barn i släkten
har en på stranden döende svan-änka
asocialiserat ikapp de andra

Var tolvte kardinal i påvens hov
har en huggorm i blåbärsskogen

lidit ikapp de andra

Men var enda gång du gör bort dig inför folk
har ett tomt fjärilpuppeskals sprödhet
gråtit dig ikapp dem

Moroten

rymden rymdar en skalad morot in dess förlorade
skal
likt svanen varje kväll svanar sitt huvud in under
vingen

det finns en evighet mellan en skalad morot
och en moröttad, förstjärnad morot

människans öga har aldrig utvecklats
den förmoröttrades en kväll när en döende svan för
sista gången
svanade sitt huvud in under vingen

då rymdade rymden en skalad morot in under
skalvingen
och människans öga skälvde av förstjärning

* * *

tyst

står kvinnan
med barnet
i armen

tyst

kämpar spindeln
över
tomheten

med sig själv
som trådens
enda
fäste

* * *

han gick så bokiskt på gatan
hans steg var sidor som lästes och vändes
det var något pappriskt stelt

han hälsade så ordiskt på mig
hans gest var mening i syntax och rader
det var något präntat stelt

men när vi skulle äta, då sa jag ”stopp!”
för han åt så lexikaliskt
hans tuggor var lärdom satt i system
det var så alfabetiskt stelt

* * *

människan är
sammandragningen
av utströdda
meningsspillror
efter begynnelsens krossade enhet
maskrosens blomma är
sammandragningen
av solens utströdda
ljusspillror
skillnaden är att solen ännu finns kvar

* * *

nu immas du åter mot himlen, o djur
kom, återvänd till mina läppar!
Den köld som råder i tankens bur
min andes värme blev dina herrekäppar.

De ord jag åter er tänkte, o djur
som broar jag andades på dig.
Men du var floden och jag var bur,
jag hörde den porla och så blev den borta från mig.

Kom, återvänd till mina läppar, o djur!
O, låt mig dig åter nämna!
Kom, andas mig också till imma ur
din kropp, låt mig också mot himlen ur dig rämna!

* * *

jag ropade in i det främmande mörker hon var
jag hör ljud i natten
jag vet ännu inte om jag fått något svar
jag är också främmande mörker att ropa in i
och aldrig kan man veta
om mörker vågar annat mörker
aldrig nånsin kan människan veta
om det ekar eller svarar

Hundskallet

svagt kom svagt som hundsikt mig svagt
lutande svårt upp i ragglande fjäll i mig
stens du upp i mig dals jag ner i dig
svagt kom svagt som utsikt mot läpp

stugs mitt fjällstugs hjärta den utsikt hund
som skallas och fritt och blankt
sjö du den klocka fri som hundfjälls ut ur mig
skogs in i mig svagt som långt från mitt svar

åldras blott stjärns i min utsikt hund över mig
det fjälls bara bort ner i djupsvar
svagsjö den utsikt hund för jag främlas i mig
så det stjärns över berg och dal

* * *

det är nåt märkligt
med ditt hårs
sammangjutna hav

* * *

Jag datormjölkar åt er i mitt hjärta.
Vårta mig levande,
underbord mig till skorpsmulor!
Spjälks barnamjölk i folkhav och mitt hjärta.
Butikas kring dödshörn som slöjor,
spröd mig levande, skorpsmulors rost!
Datorer spjälks i barnamjölk och mitt hjärta.
Skorpas på gatan krymp att likna,
gul mig levande, mjölksmulor!
Spjälks i världens datormjölk mitt hjärta.
Spröd mig,
skorpa mig levande igen!

* * *

menings silkestråd
ur mun
stor sak komma
morgon, kväll genom
tråd droppar borta
inget annat
äta med
laga ny
morgon, kväll
silkestråd finns inte
mage laga sånt
för att leva
menings nät
människor, kärlek,
töja tungt
över
tomhets avgrund
mun
dess enda fäste

* * *

Och de sade: tala till oss om ensamhet.
Och han lyfte sin arm, och talade:
När en död fågel faller från skyn ner i vattnet, och ringarna breder sig
ut på vattenytan, är den första ringen alltid den som först tystas ner av
havet. Den första ringen – det är din ensamhet.
När ett ekollon faller till jorden och föds, och trädringarna breder ut
sig på markens yta, är den första ringen alltid den som stelnas av

luften. Den skall famna och skydda de kommande ringarna som
modern sina växande barn. Och den första ringen – det är din
ensamhet.
När en människa faller från sig själv ner i en annan, och ringarna
breder ut sig på vattenytan, är den första ringen alltid den som stelnar
till guld på ditt finger. Den första ringen – det är din ensamhet.
Den första ringen på ditt hjärtas känslohav.
Ditt hjärtas spetsforskning i liv.
Den första ringen är din ensamhet.

* * *

när den dagen kommer
när jag vågar ta det där steget ut till er
som är poeternas stora nedsmutsnings-ångest
när den dagen en gång kommer
skall mitt öga inte längre se er
för då skall mitt öga hava
och rinna stilla till er
och jag skall sätta min båt på mitt öga
och ro över floden mig

* * *

Det var natt. Haimemulfolket satt hopkurade kring elden inne i det
urgröpta jätteträdet.
-Tala till oss om jordens framtid, sa folket till den äldste av dem.
Hon reste sig och talade:
-Mina nakna sagobröder och sagosystrar, lyssna till mitt ord.
Vet ni hur klädmänniskorna skapar?
Jo, de skapar ut.
De skapar alla sina sagor ut, så det till slut inte finns några sagor
kvar.
Men vi, haimemulska bröder och systrar, vi skall fortsätta skapa in.
Vi skall inskapa allt, skogar, berg och dalar, in i våra hjärtans sagor,
och där skall vi skydda dem från klädmänniskornas utskapande
ödeläggelse.
Vi skall fortsätta saga världen in i våra nakna hjärtan

Det x

dagen och natten har runnit igenom varann
som ett x
dagen har fuktiga, mörkstora ögon
natten har barnalent hår
nu x de rinn tillbaka
igenom varann
igen

* * *

det stenar i mig…
det stenar i mig så mjukt…
det stenar i mig
som det aldrig nånsin hjärta

det kvinnar i mig…
det kvinnar i mig så hårt…
det kvinnar i mig
som det aldrig nånsin man
det barnar i mig…
det barnar i mig så vuxet…
det barnar i mig
som det aldrig nånsin vuxen
det dödar i mig…
det dödar i mig så levande…
det dödar i mig
som det aldrig nånsin liv

* * *

dua i mig
dua som du
dua så du migar till du
dua mig
jag skall dua dig
dua dig mer än dig
jaga i dig
jaga som jag
jaga så jag digar till mig
jaga dig
du skall jaga mig
jaga mig mer än mig

* * *

Det är jag och Hitler.
Jag sitter vid tågfönstret på vänstra sidan av mittgången.
Hitler sitter på andra sidan av den, vid sitt fönster.
Annars är det tomt i kupén.
Det kommer en man in i vår vagn. Han pratar högt för sig själv hela
tiden, osammanhängande. Han ser konstig och ovårdad ut.
Jag och Hitler ser på varann.

Det är

Det är genom luft
och det är genom mig
det är så det virvlar upp mot taket
kom, är med mig genom fjäll och hav,
genom djur, och låt allting är genom oss!

* * *

En sjömatros
en vind
en mössa som är upp mot ljuset
och ljuset är i mössan
trolleri- roller.
Och vinden är vidare
helt in i oss
är den hela världen
trolleri- roller.
Och rollerna är.

* * *

apans hud är lagad av många
små små ljud
vad min egen hud är gjord av
det vet bara gud

Vintern/våren 2007

jag har sjunkit ner i ett hål

jag har sjunkit ner i ett stort, stort hål
som liknar nåt jag såg då jag kröp ut ur min mammas mage
jag har sjunkit ner i ett stort, stort hål
som liknar på Gud
därför tror jag inte längre på Gud

* * *

det vadar i träd
det kläder i träd
det
träderneandar
mot jördernearmar
det armar mot träd och det hem

Fiseinstrumentet

Min farfars far han fick en gång syn på
en liten järnmanick i ett gatuhörn i byn, då
tog han upp den, men visste inte riktigt vad det var
ja, han var ju sån, min gamle farfars far.

Manicken hade tjugo hål och den var blå, men
man sa det var ett munspel men det trodde
gubben inte på, sen
väl hemma slängde han den upp på soffan för en
stund
efter middan la han sig på soffan för en blund.

När så gubben vaknade så fes han lite lätt, för
ärtsoppan te middag åt magan hade gett gehör
så med fisen följde ett par tre toner;
C och A och D, ”Men vad var detta för slags
pruttpatroner?”

”Uti Jessu Andens namn, jag tror jag saken
känner
det känns ju som om den där järnmanicken
baken bränner.
Nu vet jag vad det är, det måste vara ett sånt där
fiseinstrument som man kan ha när magan svär.”

Gubben blev så glad att han med ens sig lärde
fisa
konstgjort, för nu skulle han minsann för världen
visa.
Och så fes han Gubben Noak och Den
blomstertid
på sitt lille fiseinstrument så blid.

Jag har farit världen runt och gitarrat på min fina
låda
Och ibland så har det luktat fis om händerna
mina båda
Men aldrig har jag spelat så som farfars far
Johannes Dent
På sitt lille fiseintrument.

* * *

Jag vet inte för vem jag läser just nu
kanske läser jag för er
jag brukar tänka så här att
jag läser för en eller två
jag kan ju inte vänta
att alla ska fatta
vi är ju så olika trots allt
och jag har heller aldrig förstått
fler än en eller
högst två
jag gillar inte att läsa för många
när jag vet att jag egentligen bara läser
för en eller två
för mig finns bara jag och du
inte förstår jag mig på jag och dom
jag läser för en eller två
eller egentligen
läser jag för nån som inte finns
nån som aldrig har funnits
för min dikt finns egentligen inte
min dikt har egentligen aldrig funnits

* * *

Hallå där!!
Hallå jordens befolkning!
Ni är inte döda.
Ni finns till.
Ni finns dill.
Ni finns mynta och kamomill.
Ni finns grill.
Ni finns sill.
Ni finns faktiskt till.
Ni finns drill.
Ni finns till.
Ni finns pistill.
Hallå där!!
34
Ni finns faktiskt
dill.

* * *

Jag gillar att bajsa i skogen.
Gräva ett hål. Bajsa. Täcka igen.
Jag gillar att bajsa i skogen.
För då slipper jag bli slickad i röven av kissblandat
vatten
när bajskorven stundom faller pladask (ja naturligtvis
har jag kissat innan jag bajsar, min dummer!)
Men allra mest gillar jag att bajsa i skogen
därför att då får jag bajsa rakt in i Guds rumphål
- som den Helige Aposteln sade: "Nu se vi såsom på
dunkelt sätt,
såsom i en spegel - men då skola vi se ansikte mot
ansikte."

Sommaren 2007

Det finns floder
som är sin egen bro.
Och det finns broar
som är sin egen flod.

* * *

Musen kunde lusa bus
å hej å hopp i busen.
Usa busa kan man sus
och det var en som lusen.

* * *

Säg är du en sådan där
är du en sådan där
som man bara kan
bara kan kan
bara kan människa
man bara kan människa.

* * *

Åh, skogens renhet, skölj över mig,
mullens renhet, tvätta min asfalthy!
Åh, skogslukt, linda mig åter
att uppstå i morgon igen
ur dig.

Hösten 2007

Herden

Här i nattens stilla tempel
Medtemplera fårens dova sken.
Tempel, tempel! Natten templa;
jag vill templa ljuset i en sten.

Som en sten upp under asfalthimmel.
Tempel! Jag vill templa skav i Gud.
Tyst! Ni bilar. Jag mot kvällen vandrar
för att templa stenars klagoljud.

2010

Den yttersta urvattningen

Filmen är konstens yttersta urvattning
Deckaren är poesins yttersta urvattning
Universiteten är det antika lärjungaskapets (Mästare
-lärjunge)
yttersta urvattning
New Age är mystikens yttersta urvattning
Livets Ord är urförsamlingens och pingstdagens
yttersta urvattning
Den lutherska kyrkan är den antika judiska
tempeltjänstens yttersta
urvattning
Gandhi och Nelson Mandela är Moses och GT
-profeternas yttersta
urvattning
Albert Schweitzer och Moder Teresa är Jesu yttersta
urvattning
Turismen är pilgrimsfärdernas yttersta urvattning
Jonas Gardell är Franciscus yttersta urvattning
Holger Nilsson är apokalypsens Johannes´yttersta
urvattning

Salig du som har skådat Gud

Salig du som har skådat Gud
djupt i ditt väsens grund
du som har hört en hemlighet
som kom ut av din egen mun.

Salig du som har visshet fått
att skapelsens väsen är gott.
Som därför kan släppa ditt väsen loss
och hoppa i mörkaste fors.

Salig du som har lidit ut
den sista resten utav
den falskhet, det sken som nu tagit slut
i civilisationens grav.

Djurisk väckelsepsalm

Ljuvligt och kärleksfull djuren hörs kalla
Kalla på dig och på mig.
Naturen är öppen, vidöppen för alla
Öppen för dig och för mig.

Refr: Kom hem, kom hem!
Du som är stressad, kom hem!
Naturen nu väntar och lockar och kallar.
Kallar den trötte, kom hem!

Varför du dröjer, när djuren dig lockar
Att du går med i den lek
Som hela resten av skapelsen leker
Kretsloppets eviga lek.

Varför du stressar och jobbar och slavar
Blott för ett vidrigt system.
Varför du skiljer dig så ifrån resten
av hela skapelsens liv.

(bearb. av psalmen "Ljuvligt och kärleksfullt Jesus hörs
kalla")

Psalm om djurisk frälsning

O salighet, o gåtfullhet
Naturens kungakrona
Som mer än världens visdom vet
Och varje synd kan sona.

Jag träder till Naturen fram
Ur civilisationen
Att ge min själ som nyfött lamm
tillbaka till sin Moder.

All civilisationsbegär
Din vilda hand borttvagit
När som en krigsman i din här
Din vildhets form jag tagit.

Jag svär dig trohet, ödmjukhet
Och lydnad intill döden
Från denna stund för evighet
Du vårdar mina öden.

Nu all min synd du tagit har
Av fröjd vill hjärtat gråta
Jag är ditt barn, du är min far
O salighetens gåta!

(bearb. av Sven Lidmans psalm)

Till psykiatrikern

Aig haf a lidl drabl mit mai
skallari
Da ar dai lidl larvar in mai
magari.
Dai noisefraisar mit sou monni
voisabi
Dai ärte mai ou dai mit manni
plagari.

(ärte = norska ordet för reta)

Djurisk psalm om vår naturs befrielse

(mel. Hugsvalaren är här)

O, sprid det glada bud
En hälsning ifrån djur
Till varje människobröst
Som längtar efter tröst
Må tusen tungors ljud
nu bära fram vårt bud:
Befrielsen är här!

Refr: :/: Befrielsen är här :/:
Vår fängslade natur
har sluppit ut ur bur
O, sprid det glada bud
I hela världen ut
Befrielsen är här!

Djurisk psalm om tryggheten i Naturen

(mel. Trygg i min Jesu armar)

Trygg i Naturens armar
Trygg i en granskogs famn
Gömd i dess kärleks skugga
Här har min själ sin hamn
Här är mig himlen öppnad
Här flödar Livet själv
Här spelar marken toner
fram ur en glasklar älv.

Refr: Trygg i Naturens armar
Trygg i en granskogs famn
Gömd i dess rika kärlek
finner min själ sin hamn

Trygg i Naturens armar
Trygg mot all nöd och sorg
Trygg mot all civilisation
Här är min fasta borg
Stormar och böljor tystna
här vid en stilla sjöstrand
Här får jag leka, vila
här är mitt rätta hemland

Sång om 2012

Vi hoppas på 2012
som året som kommer att befria oss
Vi hoppas på 2012
Och räknar de dagar som är kvar.
Vi väntar på jättesolstormen
och hoppas att den skall utplåna oss
så att civilisation aldrig mera kan
resa sig någonsin någonstans.

Refr: Kom 2012 och befria oss
från våra förtryckare
från våra förslavare
Kom 2012 och befria oss
från denna hemska civilisation.

Vi väntar på 2012
kanske det blir naturens återkomst
för att döma de kristna och Jesus
och befria alla djur som är i fångenskap
och befria alla fångar i fängelse
genom döden, den stora befriaren
I andevärlden skall dom hålla domedag över präster,
poliser och väktare.

Vi tigger om 2012
Vi tigger naturen att gripa in
med sin ömsinta hämnd över businessmen
psykiatriker och lagens väktare
alla som strypt våran livsglädje
och hindrat vår lek och vårt härjande
Vi skall dock bli dom första att förlåta dem
bara civilisationen får ett slut.

En sång om döden, befriaren från civilisation

En gång skall det som människorna fruktar mest
komma knackandes på deras celldörrar
och visa sig som en nyckel
till låset på deras kedjor
men de har fruktat sin befriare
de har vridit sig i kval för sin befriare
från landet långt, långt borta
de har förnekat sin befriare,
de har hånat honom, sagt; han finns inte
de har förtalat honom som förintaren,
de har kallat honom med sådana hädelsenamn
som bara präster får uttala på begravningar

Refr: Vi har fruktat vår befriare
vi har älskat våra kedjor
vi har genbommat alla portar
och förtalat vår befriare
Vi har fruktat vår befriare
som om han vore vår förintare
vi har letat desperat efter befrielsen
men vi släpper inte in vår befriare

En gång skall en nyckel komma knackande
på vår livscell, den som vi är så fångna i
den som kallas så fint civilisation
men som är ett helvetesmaskineri
En gång skall en nyckel stå och banka där
och ropa på vår själ i kedjorna
Och vi skall kvida i kval i våra kedjor
och vi skall frukta den nyckeln för vårt liv
och vi skall stoppa igen nyckelhålet
och vi skall älska våra kedjor ännu mer
och vi skall inbilla oss själva att vi lever i
själva paradiset mitt i våra kedjor,
och vi skall strypa oss själv i våra kedjor
när vi lyssnar till dödens dån därutanför

Jesu återkomst

Solen skiner
borta i horisonten,
det blir lättare
och lättare
för varje steg.

2011

Köttmannen från Herren Gud

Jag har två köttgluggar i min arma skalle
som hackades ut av Herren Gud
och med deras slemklumpar kan min skrumpna ande
bakom gluggarna glo på varje brud.

Jag fick också en slemmig köttstång
som man kan hacka på ibland
när man inte får tag i någon köttklump
att sticka sin stång i lite grand.

Till sist gav mig Herren Gud manicken
som kan va bra att ha med sig här och där
för bara man skruvar lite med den
får man korvar om det långt till grillkiosk är

2016-2018

Poesins åldrar

(en tankelek)

Antiken var poesins tidiga barndom.
Medeltiden var poesins grundskoleålder.
Renässansen var poesins tidiga ungdom.
Barocken var poesins sena ungdom.
Klassicismen var poesins mandom.
Romantiken var poesins medelålderskris.
Realismen var poesins övre medelålder.
Nationalromantiken var poesins pensionsålder.
Modernismen var poesins ålderdom.
Högmodernismen och senmodernismen var poesins
död.
Postmodernismen var poesins ruttnande lik,
och förruttnelsen har ökat sedan dess.
Vi ser detta tydligast i språkmaterialismen,
och den allt obegripligare diktningen,
där mening och begriplighet, poesins kött,
är i upplösning.

Uteliggarens bibliotek i skogen

Uteliggaren ville också ha ett bibliotek
i sin hydda i skogen
för att inte svälta ihjäl i själen,
där i sin lilla koja samlade han
några av världslitteraturens bästa böcker,
enligt "öde-ö-principen".
Det fanns inte mycket han kunde ha där,
det mesta som skrivits intresserar inte uteliggare
särskilt mycket,
det mesta är av eliten för eliten,
uteliggarna har inte sin egen litteratur
inga egna författare,
deras skrifter har inget hem,
de möglar bara bort i de fuktiga hyddorna
när man samlar dem på hög.
Så har det alltid varit,
de fattigaste, uteliggarna och tiggarna
når inte litteraturen,
och litteraturen når inte dem.
Och den litteratur, som trots allt
finner sin väg till uteliggarens hydda,
är dömd till undergång,
fuktskador och mögel gör att den inte
kan räddas.
Så äter naturen sakta upp de bästa böckerna,
(enligt uteliggaren),
de som håller att läsa
i yttersta fattigdom och nöd,
böckerna som urfolken behöver i sin kamp,
böckerna som skall utjämna
skillnaden mellan
de rikastes och de fattigastes
kulturella kapital, den skillnad
som med tiden blivit astronomisk.

Nerskräpning

De romska tiggarna
tvingades flytta lägret:
de skräpade ner i skogen.
Staden stod kvar
som ett gigantiskt skräp i naturen,
men räknades inte som skräp.
Det har aldrig räknats som skräp,
och den gigantiska platsskräpkontinenten i Stilla
Havet
tänker få på.
Deras upphovsmän går ostraffade ibland oss än.
Bara romerna och de hemlösa
- syndabockarna -
de mest utsatta av oss,
får betala med sina hem.